

ΕΤΟΣ Α.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΑΡΙΘΜ. 27

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12, ΗΡΟΜΑΙΗΡΩΤΑ ΚΑΘ' ΗΜΕΡΗΝΙΑΝ—Τιμή φύλλου λειπ. 10

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆς 26 Ἰουλίου 1875.

Ἀξιότιμη κ. Συντάκτα

Πισθῶς νὰ ἠκούσεται ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 781 Μ. Χ. πολυκρίθμοι ἐπίσκοποι συνακρότησαν σύνοδον ἐν Μακρόνη τῆς Γαλλίας, ἵνα ἀποφασίσωσιν ἂν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ἀνήκομεν ἢ ὄχι εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος. Πρὸ αὐτῶν οἱ Ἑβραῖοι ἤρνούντο ὅτι ἔχομεν ψυχὴν, ὁ δὲ Βίραν ἔλεγεν ὅτι δὲν ἔχομεν καρδίαν. Ἐκτοτε ὅμως τὰ πράγματα τόσον ἤλλαξαν, ὥστε οἱ Ἄγγλοι ὄχι μόνον ὡς ἀνθρώπινα ὄντα θεωροῦσι τὰς γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ δίδουσι καὶ εἰς αὐτάς δικαίωμα ψήφου.

Τοῦτο δὲν ζητοῦμεν ἀκόμη αἱ Ἕλληνίδες· νομιζῶ ὅμως ὅτι ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας τοῦ κ. Τρικούπη, ἀνατραπέντος ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπὸ φιλελεύθερον ἕλιον ἢ, μᾶλλον, ὑπὸ φιλελευθέρων δυνάμεων, πρέπει τοῦλάχιστον νὰ παύσῃ ἡ ἀνατολίτικη πρόληψις, καθ' ἣν θεωροῦμεθα ὡς ἀπλᾶ μηχανικὰ ῥαπτεικῆς καὶ τεκνοποιίας. Ὑψῆρον δὲν θέλομεν, ἐπιθυμοῦμεν ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ λέγωμεν τὴν γνώμην μας ἐπὶ τῶν ζητημάτων τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, νὰ εἰσέλθῃ αἱ σύντροφοι τῶν ἀνδρῶν ὄχι μόνον τὴν νύκτα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμέραν.

Ἀκούσατε, λοιπὸν κ. Συντάκτα, τί ἐτυλλογίσθη προχθὲς, ἐνῶ ἔρραπτα μερικὰ υποκείμενα διὰ τὸν ἀξιότιμον κ. Βασιλάκην Μετῶν.

Μακρὴ ἀχαριστία ἤθελεν εἶναι ν' ἀρνηθῶμεν ὅτι εἰς τοὺς κ. κ. ὁμογενεῖς χροαστοῦμεν πολλὰ, μουσεῖα, πολυτεχνεῖα, ἀκαδημίας καὶ ἄλλα καλὰ πράγματα, τὰ ὅποια μίαν ἡμέραν θέλουσι χραισμεύσαι εἰς τοὺς ἀπογόνους ἡμῶν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως τὰ ὄρατα ταῦτα κτίρια εἶναι εἰς τὸ ἔθνος ἐπίσης ἄχρηστα, ὅσον μεγαλοπρεπεῖς σταυροὶ εἰς τὸν μὴ ἔχοντα ζῶα, διότι δὲν συμμαρίζομαι τὴν γνώμην

τοῦ σοφοῦ κ. Κόντου, λέγοντος ὅτι ἀγαλίους ἔχομεν ἱκανοὺς νὰ γερύσωσιν ὄχι μίαν ἀλλὰ τέσσαρας ἀκαδημίας.

Ὅπωςδήποτε πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ ζῆλος τῶν κ. κ. ὁμογενῶν πρὸς ἀνέγερσιν μαρμαρίνων μνημείων τῆς γενναϊότητος των ἱκανοποιήθη ἤδη ἀρκούντως. Ἄν λοιπὸν δὲν ζηλώσωσι τὴν δόξαν τοῦ Μουσώλου καὶ τοῦ Φιλοπάππου, κενρὸς εἶναι ν' ἀφήσωσι τὴν μαρμαροδορίαν, θυσιάζοντες τὴν περιπέτειαν αὐτῶν οὐχὶ πλέον εἰς ἀκαδημίας, ἀλλ' εἰς ἔργα χρήσιμα καὶ εἰς τοὺς σήμερον Ἕλληνας.

Καλὴν διάθεσιν χιλιάδων τινῶν χιακῶν ἢ βυζαντινῶν λιρῶν νομιζῶ εἰς τὰς σημερινὰς περιστάσεις τὴν ἀκόλουθον.

Ὅλοι οἱ κατὰ κενρὸς πολιτικοὶ ἡμῶν ἄνδρες ἔκαμαν τὰ ἰδικὰ των, ἀλλ' οἱ Βουλγαρισταὶ τὰ ἐπαράκαμυν καὶ διὰ τοῦτο ἐξεγερθεὶς ἐσχάτως ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἔλαθε σάρωθρον Ἡρακλέους καὶ ἐκκλήρισε τὸ παράπηγμα τοῦ Λύκειου.

Ὡς ἀμνησθῆν τοῦ ἔθλου τούτου ἔλαβε παρὰ τῶν τριῶν κομματάρχων τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι ἡ τιμωρία τῶν παρακαμύτων, θέλει ἀπαλλύξει τέλος πάντων αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κινδύνου νέων παρακαμυμάτων.

Τὴν εἰλικρινεῖαν τῆς ὑποσχέσεως ταύτης οὐδόλως ὑποπτύω. Ἀφοῦ ὅμως τὴν ἐπιούσαν αὐτῆν τῆς ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως εὐρέθησαν ἄθροιστοι συμμαχίσαντες πρὸς στηλίτητα, πολὺ φοβόμην ὅτι οὐδ' ἐκ τῆς Βουλῆς θέλουσι λείπει ἄλλοι Ζηνοπούλοι καὶ Σαράβαί, σκεπτόμενοι ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς εὐθύνης καὶ τῆς τιμωρίας ἀποτελεῖ προηγουμένου ἐπικίνδυνον, ὅτι τὸ μέλλον εἶναι ἄδηλον καὶ ἐν τῷ Ἐθαγγελίῳ εὐρίσκεται ῥητὸν λέγον «ὁ σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποιήσης,» οὐδεὶς δὲ ὑπάρχει ὁ μὴ μιτῶν διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ τινος τιμωρίας.

Ὅλίγοι τινὲς οὕτω φρονίμως καὶ εὐαγγελικῶς σκεπτόμενοι βουλευταὶ ἀκοῦσι νὰ κλίνωσι τὴν πλάστιγγα ὑπὲρ τῆς ἀτιμωρητικῆς, καὶ τότε ἀπόλατο τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἐξ-

γέρσεως ὁ καρπὸς καὶ μάστιγ ἔβρευσαν εὐγλωττίας ποταμοὶ καὶ μελάνης καταβρέκται. Ὁ δὲ κόσμος θέλει εἶπει ὅτι ὅπως παίζεται ἐν Φαλήρῳ ὁ Ῥωμαῖος καὶ ἡ Ἰουδαία, οὕτως ἐπαίχθη καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ ἕτερον δράμα τοῦ Σαίξπηρου, τὸ «Much ado about nothing» «Ποῦδς κανγὰς διὰ τίποτε.»

Ἀπὸ τοῦ κινδύνου τούτου δύνανται, ἂν θέλωσι ν' ἀπαλλάξωσιν ἡμᾶς οἱ κ. κ. ὁμογενεῖς προσφέροντες εἰς τὸ ἔθνος ἐκδοῦλεσιν πολὺ χρησιμωτέραν τῆς ἀκαδημίας τοῦ Σίνα.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν . . . ἀμφιβόλων βουλευτῶν ἐν τῇ παρούσῃ συνόδῳ δὲν εἶναι μέγας, εἴκοσιν εἶναι ὅλοι ἢ τριάκοντα τὸ πολὺ ἢ δὲ τιμὴ τῆς ψήφου τῶν εἶναι ἑλληνικῇ, μετρία δηλαδὴ καὶ διὰ βελάντια ὁμογενῶν μηδαμινῇ.

Μὴ σπεύσετε ἐκ τούτων νὰ νομίσητε, κ. Συντάκτα, ὅτι προτρέπω τοὺς κ. κ. ὁμογενεῖς νὰ διαφθείρωσι διὰ χρημάτων βουλευτάς, ἔστω καὶ ἐπ' ἀγαθῷ σκοπῷ. Ἐχω ἰκανὴν συναίσθησιν τοῦ πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἀντιπροσωπεῖαν ὀφειλομένου σεβασμοῦ ὅσπερ νὰ συμβουλευθῶ τοιαύτην καθοσίωσιν. Δὲν προτείνω ν' ἀγοραστῶσι ἢ ψῆφοι, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ στοιχηματίσωσι πλούσιοι τινες ὁμογενεῖς πρὸς τοὺς ἀμφιβόλους βουλευτάς, ἀνὰ χιλίας λίρας πρὸς ἕκαστον, ὅτι ὁ Βουλγαρὸς καὶ οἱ συνεργάται του δὲν θέλουσι τιμωρηθῆ. Οὕτω νομίζω ὅτι διὰ τριάκοντα περίπου τοιούτων χιλιολίων στοιχημάτων δύνανται, ἄνευ διαφθορᾶς ἢ ἀνηθικότητος ν' ἀσφαλισθῇ διὰ τῆς τιμωρίας τῶν Βουλγαριστῶν ἡ μέλλουσα ἡμῶν ἡσυχία.

Πρόθυμος δοῦλη σας
ΧΡΗΣΙΜΟΛΑΛΩ.

Κύριε Συντάκτα τοῦ „Ἀσμοδαίου“

Τὰς ἐρευνας μου εἰς τὸν τετραγωνισμὸν τοῦ κόκλου ἐτάραξε κατ' αὐτὰς τὸ ἐν τῇ Ἐφημερίδι καταχωρηθέντων ἱστοριογραφικῶν τῶν ἱατρῶν Γ. Καλαμποκίδου καὶ Π. Ζητουσιάτου. Οἱ δύο οὗ οἱ ἱατροὶ πιστοποιοῦσι περὶ τοῦ ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τοῦ κ. Ν. Ζέρβα παραγομένου ἄρτου, ὅτι εἶναι *Μιαν καθαρὸς, καλῶς εὐημέρος, καὶ ὡς ἄριστα ζυμωμένος καὶ σπογγώδεστος*. Προσθέτουσι δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἱατροὶ Καλαμποκίδης καὶ Ζητουσιάτης, ὅτι ὅπως πιστοποιήσωσι τοῦτο, ἐχρειάσθη ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας κατὰ συνέχειαν νὰ γευθῶσι τὸν ἄρτον, καὶ παραειλημμένως νὰ ἴδωσιν τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ. Ἡ εὐλικρίνεια αὐτῆ τῶν ἱατρῶν εἶναι ἀγαθωτάτη. Φαίνεται δὲ, πιστεύουσιν οὗτοι ὅτι εἶναι δυνατόν χωρὶς νὰ φάγουν ἄρτον νὰ πιστοποιήσωσι ὅτι εἶναι ἄριστος οὗτος, ὅπως δύναται τις νὰ πιστοποιήσῃ περὶ τινος οἰκίας ὅτι εἶναι καλὴ καὶ στερεῶς ἐκτισμένη ἀφοῦ ἴδῃ μόνον αὐτήν. Ἡ δὲ προσεκαλοῦντο οἱ δύο ἱατροὶ θὰ ἔτρωγον ὀλίγους λίθους καὶ ἄσβεστον ἵνα πιστοποιήσωσι περὶ τῆς οἰκίας; Ἐὰν δὲ τυχόν ποιμὴν τις προσκαλέσῃ τοὺς κ. Καλαμποκίδην καὶ Ζητουσιάτην νὰ πιστοποιήσωσι περὶ τοῦ ποιμνίου, πρέπει νὰ τοὺς παραδώσῃ τὸν παχύτερον ἀμνὸν εἰς βράσιν, ὅπως κρίνωσι περὶ τοῦ ποιμνίου; Ἡ ἂν παντοπῶλως τις τοὺς προσκαλέσῃ νὰ κρίνωσι περὶ τῶν ἐν τῷ

παντοπωλείῳ του πραγμάτων πρέπει νὰ τοὺς παραθέσῃ τράπεζαν ποικιλοπάρουχον, ἀπὸ σαρδέλαις, μυραδάταις, τυρὶ τῆς λιάνουρας, ἀστακοῦς κλπ; Καὶ ἐὰν βράπτῃ τις, πρέπει νὰ τοὺς ἐνδύσῃ, καὶ ἂν καὶ ἂν καὶ ἂν, πρέπει νὰ τοὺς δίδῃ ὅ,τι καὶ ἂν;

Τοῦτο μὲ κάμνει νὰ θέλω νὰ γίνω ἱατρός. Παρακαλῶ μόνον τοὺς φίλους μου ἱατροὺς Καλαμποκίδην καὶ Ζητουσιάτην νὰ μοῦ εἰπωσι πόσους ἄρτους ἔφαγον ὅπως γράψωσι τὸ περίφημον πιστοποιητικὸν τῶν, καὶ ἂν ὁ φούρναρχος ἀποφασίσῃ δι' ἑκάστην φουρνιάν νὰ ἔχη πιστοποιητικὸν, θὰ προσκαλέσῃ τοὺς ἱατροὺς καθ' ἑκάστην δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας νὰ τοὺς ταΐξῃ; Προσέτι παρακαλῶ τοὺς ἀγαθοὺς ἱατροὺς νὰ δημοσιεύσωσι καὶ πιστοποιητικὸν περὶ τῆς ταυτότητός τῶν, διότι δὲν τοὺς γνωρίζω τίνες εἶναι.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἰουλίου

Πρόθυμος
ΝΙΚΟΛ. ΣΑΡΑΝΤΗΣ.

Κύριε Συντάκτα τοῦ „Ἀσμοδαίου.“

Εἶμαι ξένος ἐν Ἀθήναις, καὶ ἔρχομαι νὰ σᾶς παρακαλέσω ὅπως δημοσιεύσητε ἐν μικρὸν παράπονό μου, τὸ ἑξῆς:

Χθὲς, πέμπτην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος, ἡ ἐφημερίς Ἐσπερος μὲ ἐκλεψε μίαν πεντάραν, καὶ ἴδου πῶς.

Ἐκαθήμεν εἰς καφετεῖον, καὶ μετὰ τὸν καφὸν ἐχασμῶμεν παρατηρῶν τοὺς ἀχαμνόμενους ἵππους τῶν λεωφορείων τοῦ σιδηροδρόμου, ὅτε παιδάριόν τι διαβαῖνον ἐκείθεν ἐπώλει ἀντίτυπα τοῦ Ἐσπερου. Περιεργος διὰ τὰ ἐπιόσια νέα, ἠγόρασα λοιπὸν ἐν ἀντίτυπον' ἐκλάπην δὲ διότι, μεθ' ἐν καὶ μόνον θέμα περὶ τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν, ἡ ἐφημερίς αὐτὴ μετέβαινε εἰς τὴν Κόρινθον πρὸς καταστροφὴν τῶν κοριῶν τῶν ψύλλων καὶ τοῦ σκόρου.

Δι' αὐτὰ δὲν θὰ ἔδιδα τὴν πεντάραν' οὔτε ὅμως τὴν ἀναζητῶ, ἰδὼν μετὰ χαρᾶς ὅτι ὁ γράφων τὴν ἐφημερίδα ταύτην κατέχει ἀληθῶς τὴν γλῶσσαν, πρᾶγμα ἀξιοσημειωτόν, καθὸ σπανιώτατον, ὡς γινώσκετε, ἐν τῇ ἑλληνικῇ δημοσιογραφίᾳ. Μ. Η. Μ.

ΣΚΗΝΙΕΣ

Ἄδίκως, νομίζομεν, ἐμὲ μνησάν τινες τὸν Καρρέρην ὅτι ἐν τῷ Μάρκῳ Βότσαρη καὶ τῇ Κυρᾷ Φροσόνῃ ἐλήστευσαν ὅλους τοὺς συγχρόνους Ἱταλοὺς μουσικοδιδασκάλους. Οἱ κύριοι οὗτοι λησμονοῦσιν ὅτι εἰς δραματικὴν ὑπόθεσιν ἔχουσαν χώραν ἐν Σουλίῳ κατὰ τὸν ἀγῶνα ἤρμοζεν ἡ κλέφτικη μουσική.

Κατὰ τὴν πρώτην παράστασιν ἐν Φαλήρῳ τοῦ Ῥωμαίου καὶ Ἰουδαίας, ὅτε ἐνεφανίσθησαν ἐπὶ σκηνῆς ὁ ἥρωας καὶ ἡ ἥρωίς ὅλος ὁ κόσμος ἠπύρει πῶς τοιαύτη Ἰουδαία εὗρεσκε Ῥωμαίους καὶ τοιοῦτος Ῥωμαῖος Ἰουδαίας.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν τῷ Ἀπόλλωνι παράστασι
τοῦ Ἐργάνη, καθ' ἣν στιγμὴν κτύποχειριάζετο δίσπανός
ἱππότης ὑπακούων εἰς τὸν λόγον του, κυρία τις ἤρώτασε
τὸν γείτονά της «Τί ἠθέλετε πράξει εἰς τὴν θέσιν τοῦ
Ἐργάνη, ἀν κατ' αὐτὴν τὴν ἐσπέραν τοῦ γάμου σας ἤρχε-
ται ὁ Σ' Ἰβας νὰ σᾶς ζητήσῃ τὴν ζωὴν σας;» «Ἦθελε
παράκαλῆσαι, αὐτὸν νὰ περιμένῃ μέχρι τῆς ἐπιούσης
πρωίας.»

ΘΕΟΤΟΥΜΗΣ.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

(συνέχεια ἀπὸ τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ 26).

Προσποίησις ἐμπορικῆ, ψευδοσεμνότης κρῖα,
ἀψυχοὶ λόγοι, βλέμματα σθεστά καὶ γρῦ καρδία,
ὅλα αὐτὰ εἰς ἔνδυμα ποτὲ καλοκομμένον
εἶνε γυνή, εἶνε κἂν προίξ . . . Τί μὲ προσβλέπεις χαιών;
Εἶνε γυνή, ἢ δεσποινίς, κόρη, ἢ δεσπυσύνη,
καὶ ἕρις φιλολογικὴ πρὸς τοῦτο ἔχει γίνεαι.

Ἄλλ' εἶνε ἀνυπόφορον, καὶ προτιμῶ τὸν ζῦθον
καὶ ἄς μ' εἰποῦν βαρέλιον, ἄς μ' ὀνομάσουν πίθον.
Τοῦ ζῦθου εὐκολώτερον τὸ τίμημα μετρεῖται.
Γυνή, καὶ μήτε αἰσθημα μήτ' εὐφυῖα μήτε!
Καὶ νὰ σοῦ τὴν ἐπιζητοῦν ὡς θέσιν βαγονίου
ἔς τὸ Φάληρον, ἕκατὸν τρεῖς πιστοὶ της διὰ βίου!

Πλὴν μ' ὅλα ταῦτα, ἀφοῦ δὲ καὶ τὰς ἀποκηρύττω,
θὰ μ' εἴπῃς ἤτο δυνατόν νὰ κοιμηθῶ. Ναι, ἦτο.
Καὶ ὅμως ἔχι. Ἄγνοῶ ἀν ἐπταίς ἢ σελήνη,
ὁ κύβων ἢ οἱ κώνωπες, ὁ πόνος, ἢ ἐκείνη.
Δὲν ἐκοιμήθην, καὶ θαρρῶ πῶς ἦμην θυμωμένος,
ὡς ἀντιπολιτευσεως ὑπάλληλος πανυμένος.

Δὲν πταίου αἱ γυναικίς μας, οἱ ἄνδρες πταίου πάλιν.
Αὐτοὶ μᾶς ἀπεθέσαν τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην.
Ἡ μία ἔχει μέγαρον, ἢ ἄλλη γλιθάδας,
καὶ βλέπεις πλέον ποιητὰς καὶ τοὺς Ἀντωνιάδας,
νὰ χάνωσι πᾶν αἰσθημα ἀγνῆς καλοσθησίας,
καὶ τὰς σεισιπυγίδας μας ν' ἀποκαλοῦν Κυρίας.

Ὁ τύπος οὕτω δίδεται τῆς καλλονῆς εἰς ἕλας.
Διαμαρτύρεται ὁ Κωστής ἢ ὁ ἄπλοῦς Νικόλας,
ὅτ' εἰς τὸ ἔρμιο των χωρῶν εἶν' ἀληθῶς ὠραία,
δὲν τοὺς ἀκούουν, εἰμὴ τρεῖς τῆς Πλάκας ἀθηναῖαι.
Καὶ ἀν κἄμμία σῶζῃται ὠραία εἰς γονίαν,
μιμείται μὲ τοὺς τρόπους της τὴν ἀσχημον πλουσίαν.

Καὶ βλέπεις θράσος ν' ἀποκτᾷ καὶ βλέμμα τυραννίσκου
ἢ κόρη τοῦ τῆς ἀγορᾶς ἐσχάτου ἐμπορίσκου,
ἥτις γνωρίζει, ὅτι τρεῖς κομφοὶ τῶν νεωτέρων
ὡς κῦνας τὴν ἐπιζητοῦν διὰ μικρὸν συμφέρον.
Τίς πταίει; Οὕτω χάνεται ἢ καλλονή, δίδει
πικράτα εἶν' ὁ ἄνθρωπος ἀν ἢ ψυχὴ ὑπνώττη.

Καὶ εἶδα—ὦ, θαυμάσιον!—παρθένον ἑλληνίδα,
ὠραίαν ὡς ζωὴν, σεμνήν, ὡς τὴν μουσσοτίδα,
ἀγλάισμα τῆς πόλεως, ψυχὴν ἀγνῆν, καρδίαν
καὶ λόγους μέλι ἔχουσαν καὶ ἔψιν οὐρανίαν.
Τὴν εἶδα κ' ἐξεφώνησα! Ἄλλ' ὅμως ποῖος, ποῖος
ἐγνώρισε τὸ κάλλος της, ἀνέκραξεν ὁμοίως;

—Δὲν εἶν' ὠραία; δὲν...—Ἄ, ναί! πρὶν ἔτι τελειώσω
μὲ εἶπε μέγας πλούσιος, ἀν θέλεις νὰ ἔς τὴν δῶσω.
Ἄ ναί, ψυχρὰ ψυχρὰ, Ἄ ναί! Καὶ ἄλλο τίποτ' ἄλλο.
Καὶ τὸ Ἄ ναί ἀν ἐνοῆ ἐκεῖνο ἀμφιβάλλω.
Τὴν θεωρεῖ κ' ὡς κτῆμά του καὶ μὲ τοιοῦτον ὕφος,
ὡς ἀν ἐνέχυρον αὐτοῦ τὴν εἶχ' ὁ τοκογλόφος.

—Εἶν' εὐμαρφη, μ' εἶπ' ἄλλος τις, ἀλλὰ πολλὰ δὲν ἔχει ἢ
Καὶ ἄλλος ἐσπευδεν ἄλλοῦ καὶ ἄλλος πέρα βρέχει.
Καὶ οὕτως ἐλησιμόνησαν τί πράγμα εἶνε κάλλος,
ἐκτὸς ἀν ὑποδήματα φοροῦν στενά μεγάλας.
Κ' ἔμεινε τύπος καλλονῆς ἀθλίας ἐδῶ ὅπου
ἀπεθεώθη ἄλλοτε τὸ κάλλος τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ μετὰ χρόνους, βέβαιος ὡς Δάρβιν προκηρύττω,
πιθήκων ὅλην γενεάν θὰ ἔχωμεν. Ἄ! φρίττω.
Δὲν εἶδα τόπον ἐπὶ γῆς, Ἄτσιν καὶ ἀν καλῆται,
ὅπου τὸ κάλλος, ὡς ἐδῶ, νὰ μὴ χειροκρατῆται.
Καὶ ὅπου, ὅπου τήκεται ἢ καλλονὴ νοσοῦσα,
ἐκεῖ θὰ μείνῃ γενεὰ τὸν κόσμον παρφοῦσα.

Θέλω κ' οἱ φαλακροὶ αὐτοὶ, μὴ ἀισχυνόμενοί πως,
νὰ χαίρουν ἅμα φανῆ ἀρχαίου κάλλους τύπος.
Τόσον τὸ σέβας. Καὶ μὴ γενναία συναισθήσει
ἢ πόλις τὰς ὠραίας της ὡς θεῖα νὰ τιμήσῃ.
Ἦ, θέλω ἐνθουσιασμόν. Ἐν μέσῃ τῇ πλατείᾳ
νὰ λέγω εἰς τὴν καλλονήν: Ἄ εἰσαι θαυμασίη!

Καὶ τὴν ὠραίαν ἀληθῶς ν' ἀποκαλοῦν ὠραίαν.
Νὰ παύσουν τὴν ἐπίδειξιν αἱ ἄλλαι τὴν ματαίαν.
Νὰ μὴ γελοῦν φοβούμεναι νὰ δεῖξουν τοὺς ὀδόντας
καὶ ὡς ἀν σκύλους πέραξ των ἡσθάνοντο πεινῶντας,
νὰ μὴ προσέχουν, ἐπειδὴ κάνεις δὲν θὰ τὰ φάγῃ.
Τὸν Ἀσμοδαῖον ν' ἀγαποῦν, καὶ νὰ μὴν εἶνε πάγοι.

Ἦ μὲ τοῦ ὕπνου τὰς στιγμὰς, ὦ μὲ τὴν ἔσυχίαν,
ὀλίγην μόνον καὶ ἐδῶ ζητῶ κλαισθησίαν.
Φοβοῦμαι μὴ δὲν κοιμηθῶ καὶ αὔριον, καὶ τότε
ἐγάθην φεῦ! ὦ σύμμαχοι τοῦ κάλλους στρατιῶται.
Ἄν ἔλθῃ νὰ μ' ἀντίπη τι στόμα γλυκὸ Κυρίας,
θὰ κοιμηθῶ ἐγγὺς αὐτῆς ἐγὼ εἰς ἀπνίας.

ΦΛΟΞ.

Ὁ Ὑπεύθυνος ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΜΟΥΣΑΛΑΚΗΣ.

ΤΥΠΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΙΑΣ.